

Cserebere fogadom...

– amerikai cserediákok a Corvinban –

Seilinger Fanni beszámolója alapján

Cserebere fogadom, többet vissza nem adom – ez a gondolat jutott eszembe, ahogy egy mozgalmas hét után, félálomban végignézttem, ahogy jó barátok „elhagynak”, csak hogy pár óra múlva a világ túlsó végén landoljanak.

Ugyanis a Corvin részvételével idén is megrendezték a Forth Worth-Budapest cserediák programot, amelynek én is szerencsés résztvevőjének mondhattam magam.

A kis csoport Texasból – illetve kis átszállást követően Frankfurtból – érkezett meg március 10-én, hogy aztán alig pár óra elteltével később elkezdhessék az „Ismerjük meg Budapestet!” körútjukat. A Bazilika széles tornyaitól kezdve a Széchenyi fürdő kellemes atmoszféráján túl a Gellért-hegy tetejéig mindent láttak. Természetesen a két szervező iskola (II. Rákóczi Ferenc Gimnázium és Corvin Mátyás Gimnázium) épületében is megfordultak, ezáltal közelebb hozva örökbe-

fogadottjainkat a magyar tanulási körülményekhez és az esetleges differenciákhoz.

De mintha a városnézés és a látottakról szóló előadások meghallgatása nem lenne elég, még kihívásokkal is szembe kellett nézniük amerikai barátainknak. A meglehetősen logikus kérésektől – tanuljunk magyar mondatokat! – egy fa terjedelmének megméréseig mindent csináltunk. (Mint azt szakszerűen megállapíthattam, utóbbi megoldását mindenki a fa ölelgetésében találta meg.)

Sok kellemes pillanatot tölthettem velük ebben az egy hétben, a kedvencem mégsem az Experidance „Ezeregyév” produkciója vagy a dunai hajózás volt. Inkább az a pár röpké pillanat, aminek a kulturális sokknak és a fáradtságnak köszönhetően csak az utolsó napon tehattük ki a cserediákokat. Ugyanis szombaton tartottuk a családi napot – minden hajcihő nélkül, egy szokásos, száz százalékosan magyar napot. Szeretném azt gondolni, hogy nekik is ez volt a kedvencük.

Egyiküknek a kukoricás pizza égett örökre a szívébe – ki hitte volna, hogy pont Amerikában nincs olyan? Másikuknak az építészet és a rengeteg-rengeteg – legalábbis Forth Worth-höz képest – kastély, illetve palota. Megint másikuk pedig az ország magyar mivoltába szeretett bele.

Próbáltam röviden összefoglalni az élményt, de nem biztos, hogy így is teljesen átélhető. Ám ez a kis összefoglaló talán másoknak is meghozza a kedvét, hogy jövőre belevágjanak ebbe a projektbe.

Seilinger Fanni
9. NyC

